

1. עבד אל מונעם עבד אל ג'וואד עבד אללטיף מעטאן,
2. גמאל עמראן פראח מועטאן,
3. אחמד עבד מחמוד מנאצרה,
4. יוסף מוסא עבד א-ראזק אל-נאבות
5. מוחמד ראשיד עבד אל ג'אבר ג'בר אל נאבות,

באמצעות עו"ד מיכאל ספרד ו/או שלומי זכריה ו/או נטלי רוזן ו/או נטע פטריק ו/או מוחמד שקיר, מטעם ארגון "יש דין" כולם מרח' אחד העם 49, תל-אביב 65206; טל': 03-6206947/8/9 פקס': 03-6206950

התובעים

-- נ ג ד --

מדינת ישראל

הנתבעת

באמצעות ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז ירושלים, רח' חסון 4, ירושלים

כתב תביעה

מהות התביעה: כספית, נזיקית, הפרת חובה חקוקה, רשלנות, הסגת גבול.

סכום התביעה (לצורכי אגרה בלבד): ₪ 1,500,000

זוהי תביעה כספית בגין נזקי התובעים בשל פגיעה בזכויותיהם על ידי הנתבעת ובשל הפרת חובותיה כלפיהם.

כל הנטען בכתב תביעה זו הינו במצטבר ו/או לחילופין והכל על פי נסיבות העניין, אלא אם כן נאמר אחרת בכתב התביעה.

א. פתח דבר

1. במהלך חודש מאי 1999, באמתלה של הקמת אנטנה סלולארית, פלשו עבריינים ישראלים לאדמתם של התובעים.
2. נכון למועד הגשת תביעה זו, ספטמבר 2008, הפולשים טרם פונו.
3. בתשע השנים שחלפו מאז הפלישה, הקימו הפולשים מאחז בלתי חוקי על אדמות התובעים ובו עשרות מבנים ואלפי דונמים של אדמה גזולה. הקרקע שונתה לבלי הכר, גישת התובעים אליה נמנעה ואת פירותיה מוסקים מסיגי הגבול. המאחז מתקרא בפי יושביו: "מגרון".
4. עניינה של תביעה זו לא בגזלנים שודדי הקרקעות האידיאולוגיים, אלא בנתבעת שמעלה בחובותיה המשפטיות והמוסריות ונמנעה מלהגן על התובעים ועל קניינם ותחת זאת סייעה במעשים ובמחדלים לגנבים.
5. עניינה של תביעה זו באיחוד כוחות מסוכן וחמור של השוטרים והגנבים, מערך המאפיין מדינות בהן משתלט הפשע המאורגן – ה"קוזה נוסטרה" או המאפיה.
6. התובעים, אם-כן, מבקשים מבית המשפט סעד בגין הנזקים שנגרמו להם כתוצאה מההתנערות הבוטה והמחפירה של הרשות השלטונית היחידה הקיימת במקום מגוריהם, מחובתה להגן עליהם מפני עבריינים סדרתיים שחמסו את אדמתם.

ב. הצדדים לתובענה

7. התובעים כולם הינם אזרחים פלסטינים תושבי הגדה המערבית, אשר בבעלותם קרקעות שעברו הליך הסדר ונרשמו בפנקס המקרקעין של הגדה המערבית. אדמותיהם שייכות מינהלית לגושי הקרקעות של הכפרים הפלסטיניים בורקא ודיר דיבוואן, והתובעים הם תושבי הכפרים האלו. על הקרקעות שבבעלות התובעים הוקם המאחז הבלתי חוקי והבלתי מורשה "מגרון" (להלן: "המאחז"). על חלק מאדמות התובעים מצויים אף מבני הקבע או המבנים היבילים של המאחז ומשיגי הגבול הישראלים גרים בהם.

תצלום אוויר של המאחז מגרון ועליו סימון חלקות התובעים מצ"ב כנספח א' לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו.

8. התובע מס' 1, עבד אל מונעם עבד אל ג'ואד עבד אללטיף מעטאן, הוא בנו ומיופה כוחו של עבד אל ג'ואד עבד אללטיף חסן מעטאן. אביו של התובע מס' 1 הינו אחד היורשים של חלקה מס' 23 בגוש מס' 26 באדמות הכפר בורקא, המשתרעת על 23 דונם ו- 638 מ"ר,

אשר הייתה בבעלות סבו המנוח של התובע עבד אללטיף חסן סמרין אל מעטאן. על חלקה זו ממוקמים מס' רב של מבני קבע ומבנים יבילים שהוקמו כולם באופן בלתי חוקי ותוך הסגת גבול לחלקה. החלקה כולה חסומה לגישה של התובע ובני משפחתו בשל המצאם של פולשים ישראלים עליה ובשל היותה כלולה בגדר ההיקפית של המאחז.

9. התובע מס' 2, גמאל עמרין פראח מועטאן, הוא בנו של עמרין פלאח חמד אללה מעטאן, אשר היה בעליה של חלקה מס' 12 בגוש מס' 7 באדמות הכפר בורקא המשתרעת על 4 דונם ו- 114 מ"ר. התובע מס' 2 הינו אחד היורשים של נכסי אביו המנוח. התובע ובני משפחתו מנועים מלהגיע לאדמתם ולעשות בה שימוש בשל נוכחות פולשים ישראלים במקום ובשל היותה כלולה בגדר ההיקפית של המאחז.

10. התובע מס' 3, אחמד עבד מחמוד מנאצרה הוא בנו ומיופה כוחו של עבד מחמוד מוסטפא מנצרה. אביו של התובע מס' 3 הוא בעליה של חלקה מס' 28 בגוש מס' 26 באדמות הכפר בורקא, המשתרעת על 8 דונם ו- 55 מ"ר. התובע ובני משפחתו מנועים מלהגיע לאדמתם ולעשות בה שימוש בשל נוכחות פולשים ישראלים במקום ובשל היותה כלולה בגדר ההיקפית של המאחז.

11. התובע מס' 4, יוסף מוסא עבד א-ראזק אל-נאבות, הוא הבעלים של חלקה מס' 10 בגוש 26, המשתרעת על 8 דונם ו- 555 מ"ר, וכן של חלקה מס' 2 בגוש 7 המשתרעת על 2 דונם ו- 151 מ"ר. על חלקות אלו ממוקמים מס' רב של מבני קבע ומבנים יבילים שהוקמו באופן בלתי חוקי ותוך השגת גבול לחלקות. התובע ובני משפחתו מנועים מלהגיע לאדמתם ולעשות בה שימוש בשל נוכחות פולשים ישראלים במקום ובשל המצאות החלקות בתחומי הגדר ההיקפית של המאחז.

12. התובע מס' 5, מוחמד ראשיד עבד אל ג'אבר ג'בר אל נאבות, הוא בנו של רשיד עבד אל ג'אבר ג'בר אל נאבות אשר היה הבעלים של חלקה מס' 4 בגוש מס' 7 באדמות הכפר בורקא, המשתרעת על 4 דונם ו- 201 מ"ר. התובע מס' 5 הינו אחד מיורשי נכסי אביו, ביניהם גם החלקה. על חלקה זו ממוקמים מס' מבני קבע ומבנים יבילים שהוקמו באופן בלתי חוקי ותוך השגת גבול לחלקות. התובע ובני משפחתו מנועים מלהגיע לאדמתם ולעשות בה שימוש בשל נוכחות פולשים ישראלים במקום ובשל העובדה שהחלקה ממוקמת בתחומי הגדר ההיקפית של המאחז.

להלן יכינו התובעים 1-5 "התובעים".

13. הנתבעת, מדינת ישראל, שולטת זה ארבעים ואחת שנים, באמצעות צבאה – צה"ל – בשטחי הגדה המערבית. על-כן, על-פי דיני הכיבוש הבינלאומיים מסורים לה (באמצעות צה"ל) כל סמכויות הניהול והמינהל של השטח הכבוש ובכלל זה באזור שעליו ממוקם המאחז נשוא תביעה זו.

14. לצד הסמכויות והכוחות שהעניקו דיני הכיבוש (או: "דיני התפיסה הלוחמתית") הבינלאומיים לנתבעת, הוטלו על צבא הכיבוש גם החובות המוטלות ברגיל על רשויות השלטון השונות, ולענייננו – הרשות המבצעת. כלומר: הנתבעת – דרך צבאה – חייבת כלפי תושבי השטח הכבוש במגוון של חובות וביניהן החובה המרכזית לשמור על הסדר והביטחון ולאכוף באופן יעיל את הדין בשטח הכבוש לשם שמירה על חייהם, רכושם וזכויותיהם, הכל כפי שיובא בפירוט בטיעון המשפטי.

ג. הרקע העובדתי

I – הקמת המאחז

15. כאמור בפרק הקודם, בבעלות התובעים חלקות שמצויות בתחומי הגדר ההיקפית של המאחז הבלתי חוקי והבלתי מורשה "מגרון", ועל חלקם אף הוקמו מבנים והפולשים הישראליים מתגוררים בהם.

16. החל מאמצע שנת 1999 החלו מתנחלים לפלוש לשטחים באזור מגרון. במהלך שנת 2001 בחסות האינתיפאדה והגבלות התנועה הקשות שהוטלו על האוכלוסייה הפלסטינית באותה עת, החלו מייסדי המאחז בהעברת מגורונים. מספר שנים מאוחר יותר במהלך שנת 2003, החלה בניית מבני קבע בשטח זה. כמו-כן, הפולשים למקום גידרו את המתחם והכינו תשתיות נוספות למבנים שהוצבו והיו עתידים להיות מוצבים על-ידם במקום.

17. **למרות שלעבודות התשתית, שינוע והצבת המגורונים, כמו גם בניית מבני הקבע במאחז לא היה כל היתר מטעם הרשויות, וחרף העובדה כי המבנים נבנו והוצבו על קרקע פרטית של העותרים, הנתבעת על רשויותיה השונות לא נקפה אצבע כדי למנוע את הקמת המאחז, למעט הוצאת צווים שלא נאכפו.**

18. משהתברר לתובעים כי המאחז נותר על כנו, וכי הרשויות חדלות מלבצע חובתם להגן על קניינם, הם פנו באמצעות ראשי כפריהם למינהל האזרחי במהלך שנת 2004 ודרשו לפנות את הפולשים מאדמתם ולהחזיר את המצב לקדמותו.

19. למרות הפרת החוק הגלויה, למרות הפגיעה המאסיבית בזכויות התובעים וחבריהם, למרות חובתה הברורה של הנתבעת להגן על התובעים ולאכוף את החוק, נמנעה הנתבעת על רשויותיה השונות, במשך שנים, מלפנות את המאחז ולהרוס את המבנים הלא חוקיים שהוקמו ו/או הוצבו בו.

20. נכון לכתיבת שורות אלו, מונה המאחז כשישים (60) מגורונים ושני מבני קבע, ומאוכלסים בו, לידיעת התובעים כ-43 משפחות. אל המאחז נפרצו כבישי גישה שונים (בלתי חוקיים,

כמובן) המחברים אותו אל כביש מספר 60, הלא הוא הכביש הראשי בגדה שמהלכו מדרום לצפון.

21. **ידיאמר המובן מאיליו שקיומו של המאחז מונע גישה של התובעים ובני משפחותיהם אל אדמותיהם שמצויות בתחומי הגדר ההיקפית שלו.**

22. או במילים אחרות: המאחז, שהוקם לפני שבע שנים, נבנה על קרקע פרטית של התובעים, ללא היתרי בנייה, בניגוד לתכנית המתאר שחלה במקום, תוך הפרת צווי הפסקת עבודות וצווי הריסה וללא אישור ממשלת ישראל. למרות זאת, המאחז עדיין קיים והלכה למעשה במשך שבע שנים מתבצע גזל של אדמות התובעים.

23. על-פי האמור בדו"ח שחובר על ידי עו"ד טליה ששון בהזמנת ראש ממשלת ישראל דאז, אריאל שרון (והידוע בשמו המלא: **חוות דעת (ביניים) בנושא מאחזים בלתי מורשים, מארס 2005**), המאחז חובר לתשתיות שונות, כגון חשמל ומים, כשעבודות החשמל בוצעו על ידי חברת החשמל והחיבור למים בוצע על-ידי חברת מקורות על פי הזמנת המועצה המקומית מטה בנימין. יצוין, כי החיבור לחשמל נעשה על ידי מצג שווא כי הדבר נדרש לצורך תחזוקה שוטפת של אנטנה סלולרית, אשר לכאורה הוצבה במקום. לאחר השגת האישור מאת מח"ט הגזרה לחיבור, הסתבר כי במקום לא הוקמה אנטנה וכי מח"ט הגזרה הוטעה באופן שיטתי על ידי תושבי האזור (דו"ח ששון בעמ' 203 ובעמ' 105-106). וכך קובעת עו"ד ששון בציינה בנוגע למאחז מגרון כי:

"הנה לפנינו מאחז מגרון, שקם תוך הצגת מצג שווא כלפי רשויות מסוימות, ושיתוף האחרות בהפרת חוק בוטה בריש גלי". (שם, בעמ' 114).

24. בחוות הדעת של עו"ד ששון, נמצא כי המאחז מגרון אינו חוקי וכי הוא הוקם על אדמה **פלסטינית פרטית** (ראו: דו"ח ששון, בעמ' 153-158).

25. על פי האמור בדו"ח ששון, גורמים מסויימים ברשויות השלטון מטעם הנתבעת סייעו בבניין המאחז, תוך העברת כספים ממשד הבינוי והשיכון, אשר שילם עבור הקמת התשתיות סכום אגדי של 4,325,000 ₪ (ארבעה מליון ושלוש מאות עשרים וחמישה אלף ₪ !!!). עבור הקמת התשתית שילם משרד הבינוי והשיכון סכום של 3,525,000 ₪, ואילו בעבור הקמת מבני ציבור: 800,000 ₪.

26. יצוין המובן מאיליו, כי שותפות גורמים ברשויות השלטון בפעילות הבלתי חוקית אינה הופכת אותה לחוקית אלא רק מוסיפה חומרה לאי-החוקיות.

27. וכך מוסיפה חוות-הדעת ומספרת לנו על המאחז מגרון:

מגרון

מועד הקמה : מאי 2001

ישוב קרוב : כוכב יעקוב, מרחק בקו אווירי 2.5 ק"מ לערך.

אישור הממשלה או שר ביטחון להקמה : אין

טיב הזכויות בקרקע : קרקע פרטית פלסטינית (אדמות הכפרים עין יברוד ובורקא)

הגוף שהקצה את הקרקע : אין

סטאטוס תכנוני : אין

תחום שיפוט : אין. מחוץ לתחום שיפוט מועצה אזורית מטה בנימין ; מחוץ לתחום ישוב.

מספר תושבים : 42 משפחות, כ – 150 נפשות.

סוג הבניה : 51 יבילים ; יביל לגן ילדים ; 8 מכולות ; הכשרות שטח למבני קבע ויבילים נוספים ; בית כנסת במבנה קבע ; מבנה טרומי ; תרני תקשורת, תאורה, דרך גישה סלולה ודרך גישה נוספת, חדר ביטחון ; מגדל מים, פריצת דרך, נטיעות עצים.

הגוף מממן ההקמה : משרד הבינוי והשיכון שילם עבור הקמת תשתיות סכום של 3,525,000 ₪, ועבור הקמת מבני ציבור : 800,000 ₪.

חיבור חשמל : אושר חיבור חשמל לאנטנה סלולארית על ידי קמ"ט תקשורת וחברת חשמל. לאחר מכן נעשה חיבור נוסף של חברת חשמל שאפשר חיבור חשמל לבתים. לפי חברת חשמל, – הוטעו על ידי המנהל האזרחי.

חיבור מים : נעשה חיבור מים זמני לביצוע עבודות במקום, לפי חברת מקורות – מזמין ההתקנה היתה מועצה אזורית בנימין.

הערות : הוגשו בקשות לרישום קרקעות סמוכות שאינן בתחום המאחז. הבקשות רק הוגשו ולא קודמו.

העמודים הרלבנטיים מהדו"ח ששון ומהנספח לו מצ"ב לכתב התביעה ומסומנים נספח ב'. יצוין, כי הפרטים בדו"ח מתייחסים לעת עריכתו, שנת 2005, ואילו הפרטים העובדתיים בכתב התביעה מתייחסים למצב הנוכחי.

28. מגרון, אם-כן, הינו מאחז בלתי חוקי הקיים זה למעלה משבע שנים, שגורמים בנתבעת סייעו להקמתו בכספי-עתק ובחיבורים לתשתיות ובנוסף באי-עשיית דבר אפקטיבי כלשהו למנוע את גזל האדמה ואת פריצת החוק המאסיבית שנובעת מהקמתו, ואף סייעו למפרי החוק לממש את מטרתם העבריינית. כלומר, הנתבעת אחראית למצב שנוצר הן במעשיה והן במחדליה.

29. התובעים אף יטענו כי בשיקולים המקצועיים הנוגעים לאכיפת החוק במקרה דנן, נשתרבבו שיקולים פוליטיים שהינם שיקולים זרים ואף מסוכנים ; שמעשי ומחדלי הנתבעת נבעו

מאינטרסים ולחצים של גורמים פוליטיים. מניעים אלה מגבירים את חומרת המעשים והמחדלים נשוא התביעה וזו היא אחת הסיבות שבית המשפט הנכבד יתבקש לפסוק פיצויים עונשיים במקרה זה.

30. כפי שנראה, שותפות להפרת חוק זו ממשיכה גם בימים אלו ממש, עת הנתבעת נמנעת מלבצע את חובתה כלפי התובעים ולפנות את המאחז.

II – העתירה לבית המשפט העליון – בג"ץ 8887/06 יוסף מוסא עבד א-ראזק אל-נאבות ואח'

נגד שר הביטחון ואח'

31. בתאריך 30.1.2006, לאחר שהח"מ ניהלו תכתובת ענפה, בשם חלק מהתובעים ותושבים פלסטינים אחרים אשר סרבו להשלים עם קיומו של המאחז על אדמתם, עם נציגי הנתבעת בנוגע למימושם של צווי ההריסה הסופיים שהוצאו למבני המאחז, פינויו והשבת הקרקעות לרשות התובעים, ולאחר שעלה מתכתובת זו כי הנתבעת על רשויותיה השונות אינה מתכוונת להביא למימוש הצווים שהיא עצמה הוציאה ולמלא אחר חובותיה החוקיות-חוקתיות, עתרו התובעים 1,4,5, יחד עם תושבים אחרים מכפרי הסביבה לבית המשפט העליון בשבתו כבג"צ, בבקשה לצו שיורה לרשויות הרלבנטיות לממש את צווי ההריסה אשר הוצאו על ידם. עתירה זו (בג"ץ 8887/06 אל נאבות' ואח' נגד שר הביטחון ואח', להלן: "העתירה") עדיין תלויה ועומדת בשעת הגשת תביעה זו בפני בית המשפט העליון.

העתק מנסח כתב העתירה בבג"ץ 8887/06 מצ"ב ומסומן **כנספח ג'** ומהווה חלק בלתי נפרד מכתב העתירה.

32. תשובתה המקדמית של פרקליטות המדינה בשם המשיבים לעתירה (שהם כולם אורגאנים של הנתבעת, ובפרט הגורמים האמונים על אכיפת החוק בשטח נשוא העתירה), שנמסרה בכתב ביום 17.12.2007, הייתה חד-משמעית והוצהרו בה הדברים הבאים:

- כי המקרקעין עליהם הוקמו המבנים במאחז הינם מקרקעין פלסטינים פרטיים **מוסדרים**, הכלולים בתחום אדמות הכפרים בורקא ודיר דבואן; (ס' 6 לתגובה; הדגשה **במקור**). וראו גם סעיפים 19 ו-13 לתגובה).
- כי המאחז הינו בלתי חוקי וכי לא ניתנו אישורים לחיבוריו לתשתיות כפי שהתבצע בפועל; (ס' 8 לתגובה).
- כי לכלל המבנים במאחז הוצאו **צווי הריסה סופיים** (ס' 17 לתגובת המדינה), חלקם עוד משנת 2003, מזה למעלה מחמש (!!!) שנים.

- כי אין אפשרות חוקית להשלים עם המאחז לאורך זמן (ס' 22 לתגובת המדינה);
- כי בנסיבות עניינו של המאחז "מגרון", לא הייתה הסמכות לאיש, "בכיר ככל שיהיה", לאשר את בנייתו של המאחז במקום בו נבנה, בעת ובנסיבות בו נבנה, ואף להשלים עם קיומו של המאחז לאורך זמן או להבטיח שלא יפונה (ס' 22 לתגובת המדינה)
- כי "השאלות היחידות שעל הפרק הינן אפוא עתוי ומועד פינויו של המאחז, והאם המאחז יפונה ברצון על-ידי התושבים, והמבנים בו יהרסו על ידם הם, או שיהיה צורך להפעיל לשם כך את הרשויות".

תגובתה המקדמית של מדינת ישראל, ושל הנתבעים, מצ"ב לכתב תביעה זה ומסומנת כנספח ד'.

33. הנה כי-כן – אין ויכוח על העובדות ועל המצב המשפטי של המאחז ושל האדמות עליה הוא הוקם. התובעים יבקשו לראות בהצהרות פרקליטות המדינה בתגובתה זו לבית המשפט כ"הודאת בעל דין" בכל הנוגע לעניינים אלה.

34. דיון ראשון בעתירה בבג"ץ 8887/06 התקיים בחודש פברואר 2007, או-אז הבטיחו הנתבעים, כי המאחז יפונה בקרוב, לאחר שימוצו הנסיונות להביא לפינויו בהסכמה עם תושביו העבריינים. בעקבות התחייבויות אלו, ביקשה המדינה ארכה על מנת לעדכן את בית המשפט העליון ואת העותרים בדבר התקדמות הליכי הפינוי.

35. ביום 23.1.2008 שלחה המדינה הודעה לבית המשפט, בה התחייבה כי המאחז מגרון יפונה מהקרקע עליה הוא יושב עד לחודש אוגוסט 2008. על דברים אלו חזרו הנתבעים בבית המשפט העליון בדיון שנערך בנושא בתאריך 6.2.2008, בעקבותיהם ניתנה החלטה כי על המדינה לעדכן את העותרים ואת בית המשפט בדבר הליכי הפינוי המובטחים.

העתק מהודעת העדכון מטעם המדינה מיום 23.1.2008 מצ"ב ומסומנת כנספח ה'.

העתק מהחלטת בית המשפט העליון בבג"ץ 8887/06 מיום 6.2.2008 מצ"ב ומסומנת כנספח ו'.

36. התובעים, העותרים וחבריהם בכפרים בורקא ודיר-דיבוואן המתינו גם הפעם לראות כיצד המדינה והנתבעים ממלאים אחר חובותיהם וכיצד המדינה עומדת בהבטחותיה, אולם - שוב - לשווא. בחודש אוגוסט 2008, המועד המיועד לפינוי המאחז, הגיעה הודעת העדכון המיוחלת מטעם המדינה. בהודעה זו, נטען כי שר הביטחון עדיין מנסה להגיע להסכמות עם התושבים העבריינים יושבי המאחז על מנת להעתיקו, אולם בפועל לא ניתן מועד בו יפונה המאחז והאדמות יישובו לחזקת בעליהן החוקי, ביניהם התובעים.

37. תחת זאת, צרפה הנתבעת תכתובת בין יועמ"ש הנתבע מס' 1 ובין יו"ר מועצת יש"ע, מר דני דיין, שבה נמסר כי עד שייבחר מקום חלופי למקם בו את תושביו העבריינים של המאחז הבלתי חוקי "מגרון", יוותר זה על כנו – קרי: על אדמות התובעים, ומכאן שמניעת הגישה תמשך.

העתק מהודעת המדינה והמסמכים הנספחים לה מיום 14.8.2008 מצ"ב ומסומנת כנספח ז'.

38. ובכן, הנתבעת שסייעה בבניית המאחז כאמור לעיל, נמנעה ועדיין נמנעת במודע ובכוונת מכוון לאכוף את הדין ולהביא להשבת האדמות לחזקת בעליהן החוקיים. הנתבעת הפרה במהלך השנים לא רק את חובתה המשפטית והמוסרית אלא גם את הבטחותיה שניתנו לתובעים ישירות ובפני בית המשפט הגבוה לצדק. והפרה זו גרמה לתובעים נזקים שונים שיפורטו להלן.

39. מכאן תביעה זו.

ד. נזקי התובעים

40. כתוצאה מבניית המאחז ואי-פינוי, סבלו וסובלים התובעים מנזקים רבים, חלקם ממוניים וחלקם אינם ממוניים.

41. היות ומעשי ומחדלי הנתבעת טרם הסתיימו, הרי שהתובעים שומרים על זכותם לעדכן את רשימת נזקיהם במהלך ניהול התיק.

I. נזקים ממוניים:

42. אי-פינוי הפולשים ואי-הריסת המבנים שנבנו על אדמתם, מנע ומונע מהתובעים לעשות שימוש בקרקע. התובעים מעריכים את שווי אבדן הכנסה שנגרם להם בשל מניעת השימוש בקרקע ב- 350,000 ₪.

43. השימוש שנעשה ע"י הפולשים בקרקע (לצורך מגורים) מוערך ע"י התובעים במיליוני שקלים חדשים. עם-זאת ומטעמים מצפוניים-אידיאולוגיים, החליטו התובעים שלא לתבוע בראש נזק זה שכן אין הם מעוניינים להרויח ולו שקל אחד ממגורי הגזלנים באדמתם.

II. נזקים בלתי ממוניים:

44. התובעים סבלו וסובלים מפגיעה חמורה בכבודם כבני אדם הזכאים להגנת הרשויות, עת גורמי הנתבעת השונים "צפצפו" לחלוטין עליהם ועל זכויותיהם. זאת ועוד: התובעים

סבלו וסובלים מאפליה חמורה נגדם שהרי קל לשער מה הייתה תגובת הרשויות אילו היו התובעים פולשים לבתי ההתנחלות הבלתי חוקית הסמוכה "עפרה" ומתיישבים בה (ונעיר כי ההתנחלות "עפרה" יושבת ברובה העצום על אדמה פרטית פלסטינית).

45. התובעים, אם-כן, קיבלו יחס השמור לבני קסטה נמוכה חסרי מעמד וזכויות. בכך נפגעו זכויותיהם לכבוד ולשוויון, הם נאלצו ונאלצים לצפות יום-יום באדמתם הגזולה כאשר הפולשים אליה נהנים מהגנת הצבא ותמיכת הממשל. אלה יוצרים מסכת של השפלות וכאב וסבל מתמשכים, הנעשית תוך כדי הפרה בוטה של חובות הנתבעת על אורגניה כלפי התובעים.

ה. עילות התביעה

46. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים מספר עוולות שגרמו לנזקים שתוארו לעיל ושמזכות אותם בסעדים כשיפורטו בהמשך.

I-הפרת חובה חקוקה

47. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים עוולה של הפרת חובה חקוקה כאשר החובה החקוקה שהופרה היא כל אחד מאלה:

א. תקנה 43 לתקנות הנספחות לאמנת האג הרביעית משנת 1907 (להלן: "תקנות האג");

ב. תקנה 46 לתקנות האג;

ג. סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית בדבר הגנה על אזרחים בעת לחימה משנת 1949 (להלן: "אמנת ג'נבה");

ד. סעיף 53 לאמנת ג'נבה;

ה. סעיף 38 לחוק תכנון ערים כפרים ובניינים מס' 79 לשנת 1966;

ו. סעיף 7 למנשר בדבר סדרי השלטון והמשפט (יהודה והשומרון) (מס' 2), תשכ"ז – 1967 (פורסם בקמ"מ מס' 1, עמ' 3);

ז. סעיפים 2,3,4,5 ו-11 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו;

48. הנתבעים כולם הפרו את חובותיהם על פי המשפט הבינ"ל ההומניטארי כלפי הנתבעים.

”חובתו של המפקד הצבאי על פי הכלל הבסיסי היא כפולה. ראשית, עליו להימנע מפעולות אשר פוגעות בתושבים המקומיים. זוהי חובתו ה”שלילית”; שנית, עליו לעשות פעולות הנדרשות כדין המבטיחות כי התושבים המקומיים לא יפגעו. זו חובתו ה”חיובית”

(בג”צ 4764/04 - רופאים לזכויות אדם ואח’ נ’ מפקד כוחות צה”ל בעזה, פ”ד נח(5), 385, עמ’ 394-393).

II – רשלנות

49. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים גם עוולה של רשלנות.

50. במעשיהם ובמחדליהם הנמשכים אף בימים אלו של גורמי הנתבעת השונים האמונים על אכיפת החוק – פעלה הנתבעת שלא כגוף אכיפת חוק סביר תוך הפרת חובות זהירות מושגיות וקנקרטיות כלפי התובעים.

III – עוולה חוקתית

51. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים גם עוולה חוקתית בשל הפרת זכותם לכבוד, לשוויון ולקניין.

52. אכן, העוולה החוקתית חופפת בענייננו את עוולת הפרת החובה החוקה כאשר החובה החוקה היא חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. עם זאת המדובר בעוולה עצמאית ועל-כן היא מצויינת בכתב תביעה זה בנפרד.

III – הסגת גבול

53. התובעים יטענו כי במעשיה ובמחדליה המתוארים לעיל הנתבעת ביצעה כלפי התובעים עוולה של הסגת גבול. התובעים אף יטענו כי בעניין זה יש היפוך של נטל הראיה כקבוע בסעיף 30 לפקודת הנזיקים [נוסח חדש].

ו . הסעד המבוקש

54. לאור כל האמור לעיל, יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעת בסעדים הבאים :

א. פיצוי כספי בגין אבדן הכנסה בסך 350,000 ש"ח ;

ב. פיצוי כספי בגין הנזקים הבלתי ממוניים בסך 50,000 ש"ח עבור כל תובע עבור כל שנה שהמאחז קיים, סך הכל 2,250,000 ש"ח ;

ג. פיצויים עונשיים בגובה שיקבע ע"י בית המשפט הנכבד ;

55. משיקולי אגרה בלבד מעמידים התובעים את תביעתם על סכום כולל של 1,500,000 ש"ח.

56. בשל העובדה כי העוולות הנטענות עדיין נמשכות, שומרים התובעים על זכותם לעדכן את הסכומים ולשנות את סכום התביעה.

ה . סוף דבר

57. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדון ולחייבה בפסק-דין סופי :

(א) לשלם לתובעים את סכום התביעה בתוספת ריבית והצמדה מיום יצירת החיוב ועד למועד התשלום בפועל ;

(ב) לחייב את הנתבעת בהוצאות המשפט של הנתבעים ובשכר-טירחת עו"ד בתוספת ריבית ומע"מ כחוק ;

58. לבית-משפט הנכבד סמכות עניינית, מקומית ובינלאומית לדון בתביעה זו, בין היתר בשל סכום התביעה ובשל העובדה שהנתבעת היא מדינת ישראל.

תאריך : 5.10.2008

שלומי זכריה, עו"ד

מיכאל ספרד, עו"ד

ב"כ התובעים

